

Copyright @Lumi Boboc

Copyright @LITERPRESS PUBLISHING 2021

Toate drepturile rezervate, inclusiv reproducerea de fragmente din carte.

LITERPRESS PUBLISHING

Str.Brebu, nr.3, sector 2, București

Email: Literpress@gmail.comMagazin virtual: www.literpress.ro

Editori coordonatori: Coman Iasmina, Drăgan Milica

Ilustrații: Deniza

Tehnoredactare: Hayalperest

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOBOC, LUMI

Ciupercuța Baby Oko : carte pentru copii / Lumi Boboc ; i

l.: Deniza. -

București : Literpress, 2021

ISBN 978-606-95181-3-7

l. Deniza (il.)

087.5

ISBN: 978-606-95181-3-7

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Lumi Boboc

Ciupercuța
Baby Oko

Ilustrații Deniza

Capitolul 1

Zorile își arătau lumina frumoasă printre ramurile stejarilor, iar odată cu ciripitul păsărilor, pădurea începea să prindă încet viață. Roua dimineții se prelingea lin și spăla năsucul pufos al iepurașului care dormea în scorbura stejarului secular. Lângă stejar, la umbra lui, printre mușchi și iarbă, își aveau casa mai multe familii de Ciupercuțe.

Undeva în apropiere se putea auzi șipotul unei cascade care se transformă într-o simfonie periculos de atrăgătoare. Privighetorile au început un minunat ciripit, acompaniind tumultul cristalin al apei. Bufnița căscă somnoroasă și își falfâi aripile, pregătindu-se de culcare.

- Auuu! se auzi dintr-o dată văitătura cuiva.

- Bună dimineața, Oko! De ce te vaiți așa de dimineață? Ai să trezești toată pădurea, spuse Mama Amarita.

- Auuu! Brrr! Cum să nu plâng? Mai întâi mi-a căzut o ghindă în cap, apoi un strop de rouă pe cucui!

- Oh! Îmi pare rău! răspunse veverița. Era dejunul meu.

- „Era dejunul meu” repetă Oko.

- Decât să persiflezi, mai bine ai profita de stropii de rouă să îți astâmperi setea și să te speli! spuse Mama Amarita către Oko. Tu ai decis să vezi cum e să dormi afară.

Dintr-o dată se auzi un „flup” zgomotos, căci Oko își scoase suzeta din guriță și se bosumflă. Oko era o Ciupercuța bebeluș,

care răsărise cu puțin timp în urmă. El mereu își purta suzeta și scutecelul din frunză de Stejar, ținut strâns cu un ac de siguranță.

- Oko dragul meu, zise Mama. Încearcă să folosești roua dimineții să îți speli fața și să îți limpezești gurița, să nu ai un miros urât. Repet cât de important este acest lucru.

Oko își băgă din nou suzeta în gură cu mare încăpățănare, stând picior peste picior și cu mânuțele în șold.

- Huuu! Expiră el cu putere aerul din piept. Na... miroase ceva? Nici ieri nu am clătit, nici cu o zi înainte. Nu vreau să mă spăl! țipă Oko cel mic.

- Te rog frumos să încetezi cu țipetele și să vorbești civilizat cu Mama ta, îi spuse Tata Muscaria, care tocmai se trezi și el.

În bătaia vântului, plantele din jur au prins a se clatina și frunzele copacilor au început să foșnească, accentuând răcoarea dimineții.

- Iar dansează astea? râse Oko.

- Nu dansează, ci se clatină datorită adierii vântului, pentru că sunt mai firave. Noi avem tulpina mai solidă și nu ne clătinăm în bătaia vântului. Avem și pălăriuța care ne ferește de ploaie și soare prea puternic, spuse Tata Muscaria.

- Wow! Ce cool suntem! răspunse Oko. Dar ce e mirosul ăsta urât? Întrebă el, adulmecând în aer. Sper că nu din gurița mea. Oh nu!

- Liniștește-te, în mod sigur nu e de la tine, ci de la vecinul nou mutat în spatele cărării, care încă stă ascuns și izolat, spuse Tata Muscaria.

- Da? Ce bine! răspunse Oko, încă puțin speriat. Dar cine este noul locuitor al pădurii?

- Este Alungatul, fiul Răutății Sale Tutunul, pe care am auzit că oamenii nu vor să îl mai cultive și recolta a fost distrusă, iar ei au

fost smulși și aruncați. Ei se pare că sunt singurii supraviețuitori care au prins rădăcini aici în luminiș și nimeni nu știe cum au ajuns până la noi. Oamenii nu doresc să mai fie dependenți de ei, pentru că aceste plante creează dependență și de aceea au fost alungate.

- Tată, dar ce înseamnă „dependență” și ce poate fi așa de rău la vecinii noștri? întrebă Oko, zburbindu-i-se bulinuțele de frică.

- „Dependența” este un lucru care devine obișnuință și omul repetă acea faptă de nenumărate ori, încât nu se poate opri. Tutunul nu este o plantă aducătoare de sănătate.

- Am auzit ce ai spus! se auzi vorbind Alungatul. Nu cred că suntem mai răi ca voi. Mai ales tu ar trebui să taci!

- Tată, ce vrea să spună? întrebă Oko, trist și curios, devenind timid și făcându-se și mai mic decât era.

- Nu ai dreptate! răspunse Muscaria. Suntem inofensive atât timp cât stai departe de noi și nu încerci să te hrănești cu noi. Suntem decorul pădurii, împreună cu celelalte plante frumoase și parfumate.

- Tată, explică-mi te rog mai multe despre familia noastră, spuse Oko.

- Am să îți prezint puțin câte ceva despre familia noastră, răspunse tatăl Muscaria. Mai întâi să vină și frații tăi mai mari de la joacă și am să vă povestesc tuturor.

Oko mai avea doi frați gemeni care au crescut răsuciți. Tulpinile lor au crescut împletite una în jurul celeilalte și de aceea se numeau Colăcel și Împletitul. De asemenea aveau o soră mai mare, Plinuța, care era foarte pofticioasă.

- Colăcel, Împletitul, Plinuța! Veniți repede, Tata are să ne povestească ceva important! strigă micuțul Oko.

Văzând că nici pe departe nu voiau să vină de la jocă, Oko în-

cepu să țipe și să bată din picioare așa de tare că toți s-au speriat, căci nu știau ce se întâmplă. După ce încetă tărăboiul, privi în jurul său și văzu că nici unul dintre frații lui nu veneau. Probabil că erau mult prea departe în pădure, la joacă, și nu auzeau.

– Nu are rost să mă tăvălesc și să răgușesc țipând, gândi Oko. Mai bine merg să îi caut.

Micuța ciupercuță plecă la drum încrezătoare, dar după o cotitură, se împiedică în ceva rotund și se umplu de țepi. Oko răcni de durere.

– Cine ești tu și de ce ai făcut asta? se plânse Oko.

– Eu sunt Țeposul și când am auzit că vine cineva, m-am făcut ghem ca să mă apăr. Nu știam cine vine și nu doresc să fiu vânat.

– Vai de mine, ce se întâmplă cu mine? Doare așa de rău! țipă micuțul Oko.

– Stai te rog liniștit. Am să îți ușurez durerea. Am și eu copilași acasă și mă așteaptă să le caut un loc unde este multă hrană pentru noi. Așadar, dacă stai liniștit, o să scot acele, pe rând, afară.

– Bine.

Capitolul 2

Pe cer se adunau o grămadă de nori, iar ciupercuțele și celelalte plante au hotărât să se întoarcă fiecare la locul lor. Plinuța în frunte, ca deschizător de drumuri, venea zgomotos pe cărare, urmată de Colăcel și Împletitul, care mergeau mai încet și se împiedicau mereu. Dintr-o dată, Plinuța se opri, căci din spatele copacului se auzi:

– Au! Au!

– Este vocea lui Oko! spuse Plinuța.

Când se uită după copac, ce să vezi...? Micuțul Oko era plin de ace. Scutecelul era tot găurit, iar la fiecare extracție, scotea câte un țipăt.

– Oko, ce ai pățit? Vai, cum ai ajuns în halul acesta?

– Am dat din greseală peste Țepos, care la rândul său s-a speriat foarte rău și s-a rulat, iar eu am căzut peste el și ne-am rulat împreună, până ne-am ciocnit de copac. Și așa ne-am oprit și am ajuns în acest hal. Țeposul a încercat să scoată acele, dar doare foarte tare și nu pot să merg.

– Lasă, că rezolvăm noi cumva să ajungem acasă cu bine. Dar ce tare se întunecă! Și din depărtare se aud tunete puternice! O să vină furtuna!

– Hey, ce se întâmplă aici? se auzi o voce.

– Tu cine ești? întrebă Oko.

– Cimbri.

- Cimbri? Nu am auzit de tine, nu cred că ne-am cunoscut.
- Nu face nimic, ne cunoaștem acum! Cred că ar fi bine să folosim frunza aceea mare de Căptălan și cu niște crenguțe uscate să facem o mică targă, încât să puteți să îl transportați în siguranță pe micuț până nu vine furtuna. Deci, fără prea multe întrebări și să trecem la treabă!

- „Să trecem la treabă!” mormăi Oko. Cine ești tu să dai ordine? Eu sunt în suferință și tu dai ordine! Mai taci odată, și așa nu te ascultă nimeni, nesuferito!

- Oko! Cimbri are dreptate și sfatul ei e bun. Ce contează cine este? Important este că e de mare ajutor. Să taci, căci altfel te lăsăm aici. La treabă! Să adunăm câteva crenguțe, să facem o targă și să îl așezăm pe acest netrebnic mic ca să ajungă în siguranță acasă!

- Eu, netrebnic? Nu zău! Eu în căutarea voastră am plecat, căci Tata are ceva foarte important de povestit despre familia noastră, dar voi ați hoinărit prea departe de casă și nu ați auzit când v-am strigat. Așa că am plecat să vă caut și am ajuns în halul acesta de suferință, iar voi râdeți că am scutecelul perforat de ace. Mă doare fundulețul și tot spăticul, spuse Oko plângând în hohote.

- Daa... tu în netrebnicia ta de persiflare! Nu ne mai distrage de la muncă. Imediat este gata targă. Uite, crenguțele le avem deja și imediat Colăcel și Împletitul o să aducă frunza mare de Căptălan, spuse Plinuța.

- Uf! Dar până ajung împiedicații ăia vine furtuna și mai presus de toate nu vreau frunză de Căptălan, că e amară și dacă ating și duc la guriță e amar, spuse Oko smiorcâind și mutând suzeta dintr-un colț al gurii în altul.

- Cine a spus că trebuie să mănânci frunza? Și mai apoi tu ești neajutoratul care nu se poate mișca. Colăcel și Împletitul te ajută și chiar dacă se mișcă mai greu sunt de ajutor și te iubesc foarte

mult. Ei nu au nici o vină că au răsărit așa. Comportamentul tău este o rușine. Până și Cimbri care nu ne cunoaște aleargă după crenguțe și se roagă de Rogoz să ne dea câteva din frunzele sale să legăm crenguțele, să te putem căra acasă. Rogozul nu vrea să taie nimic din frunzele sale, căci nu are niciuna uscată să adunăm și îl doare foarte rău dacă îl tăiem. Însă uite cum se roagă de el Cimbri, tu chiar nu auzi?

Doi pași mai încolo se auzi văicăreala Rogozului, care nu voia să cedeze nici în ruptul capului.

- Te rog mult, știu că te doare dacă rup câteva frunze de la tine, dar nu avem cu ce să legăm crenguțele să facem o targă, să legăm și capetele, încât să avem un mâner de care să putem trage targă. E mic bietul de el, accidentat și în curând o să fie furtună. Te rog, gândește-te că faci o faptă bună, cu toții suntem plante și ne ajutam, spuse Cimbri.

- Ha! Cu toții suntem plante! Nu vezi ce obraznic este? Mai bine îl târâiți până acasă să se învețe minte, nepricopsitul! spuse Rogozul.

- Te rog nu băga în seamă la ce spune, că este mic și neajutorat. Încă e neștiutor, căci este un bebeluș doar, spuse Cimbri.

- Bebeluș, spui tu? Atunci este un bebeluș precoce, răspunse Rogozul.

De la distanță, micuțul Oko nu mai îndrăzni să spună nimic, însă făcând grimase pe ascuns, îl imită în surdină pe Rogoz, gesticulând amplu și exagerat, imitând perfect mimica acestuia.

- „Bebe precoce”! Pe cine vrei tu să coci?! Lasă că mă fac eu bine și o să mai vedem noi!

- Te rog, totuși! spuse Cimbrișor.

- Bine! O să mă doară puțin când o să rup câteva frunze, dar mă sacrific pentru binele semenilor mei. Au... Au... se vaită Rogozul care își rupse câteva frunze și i le înmână lui Cimbri.

- Mulțumesc mult de tot, fii convins că fapta ta bună o să fie răsplătită într-o bună zi, spuse Cimbri, apucând frunzele lungi și îndreptându-se spre locul cu pricina.

Între timp, ajunseră și Colăcel cu Împletitul, aducând o frunză mare de Căptălan.

- Vai, ce bine că domnul Căptălan a îndepărtat o frunză mare care a început să facă pete! Îi era frică ca nu cumva să se îmbolnăvească și celelalte frunze, așa că ne-a dat cu bucurie frunza pentru targă, spuse Colăcel.

- Sigur! Să mă molipsesc eu. Mai spuneți că vă pasă de mine! urlă Oko.

- Nu îți face probleme, tu ești o Ciupercuță, iar bolile de frunze nu sunt transmisibile la Ciuperci, deoarece noi nu avem frunze! râse cu poftă Colăcel. Fii pe pace că nu aș fi luat o asemenea frunză dacă ar fi fost periculos pentru familia noastră. Nu fi așa de repezit cu presupunerile și afirmațiile, dacă nu cunoști mai nimic despre bolile plantelor.

Acestea fiind spuse, bunii noștri prieteni se apucară de lucru. Cimbri fiind mai pricepută preluă inițiativa și le explică cum să lege frunza de crenguțe. Colăcel și Împletitul țineau de frunză, iar Cimbri și Plinuța, pentru că se mișcau mai repede, legau. În scurt timp, micuța targă a fost gata.

- Hai să îl ajutăm pe Oko să se pună pe targă, spuse Plinuța.

- Plinuța și Cimbri îl apucară pe Oko de mânuțe și când să se ridice, îl duru piciorul așa de tare, că nu se putu ține drept.

- Cred că are și un picioruș rupt. Să văd, spuse Cimbri. Doare dacă apăs?

- Da! Și încă foarte tare! țipă Oko.

- Te rog, Plinuța, să îmi dai resturile de crenguțe și ce a rămas din frunzele Rogozului. Așa, gata!

După ce legă piciorușul în atele, îl așezară pe Oko pe targă.

- Au! Nu pot sta pe funduleț! spuse Oko.

- Să încercăm totuși, căci ai piciorușul rupt și nu poți sta pe burtică. Încearcă să suporti puțin. Să ne grăbim, căci uite ce stropi mari au început să cadă.

Pădurea începu treptat să se întunece și tunetele nu mai conteau. Printre crengile Copacilor, picăturile mari de ploaie cădeau neîncetat, vântul se înteti și cu greu au putut prietenii noștri să străbată prin pădure.

- Să ne oprim la domnul Căptălan până se potolește ploaia, propuse Cimbri.

Ajungând în dreptul Căptălanului, Cimbri îl rugă să îi lase să se adăpostească sub frunzele sale. Acesta, foarte binevoitor, îi adăposti.

- Mă bucur de compania voastră pe așa o vreme urâtă. Am auzit ce ai pățit, Oko! În curând o să fii din nou sănătos. Ați avut mare noroc că ați întâlnit-o pe Cimbri, căci micuța mea vecină e chiar pricepută și foarte folositoare în asemenea cazuri. Ea este o plantă medicinală, și ia uitați-vă la ea ce drăguță este, cu florile sale roz-purpurii și ce parfumată este. Chiar e adorabilă! Nu aș mai lăsa-o să plece de lângă mine, spuse Căptălanul. Și Oko, să știi că stând culcat pe frunza mea, seva dacă ajunge la piciorușul tău luxat, face foarte bine. După cum arată, cred că este doar luxat. În câteva zile o să alergi din nou.

- Desigur! Ai mare dreptate, domnule Căptălan! Eu o să storc puțin din trupul și petalele mele, puțin din uleiul meu peste picioruș și chiar peste înțepături. Uite chiar acum câteva picături îți pot da. Stai așa întins să pot picura peste trupul tău. Ce ud ești, micuțule Oko. Ploaia e binevenită pentru noi plantele și chiar era nevoie de hrană. Acum suntem și mai curați! se bucură Cimbri.

- Oh, mulțumesc mult Cimbri și iertați-mă că am fost urăcios cu voi. Mă durea așa de tare... Dar ce se întâmplă? Scutecelul